

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortsat fra No. 23.)

"Vil De ikke nok besøge et Brev paa Posthuset for mig?" spurgte Duenie. "Navnet paa en Veninde, rigtig nok en meget bekendt, er lige kaldet mig ind."

Madam Brown svarede med stor Verebøilighed ja til dette Spørgsmaal og bragte ogsaa straks det nødvendige Ekriematerialie.

Duenie adresserede sit hurtig skreone Brev til: Jomfru Sara Wagg, Throckmore House, King William Street, Hinghgate London No. . .

Madam Brown bragte denne Skrivelse, den første Nøgle til den Hemmelighedsfuldhed, der omgav hendes unge Løgende, i egen Person paa Posthuset og ventede nu med Utaalmodighed paa Svaret. Dette kom i Stikfælde af en sitlig Stuepige, som spurgte efter Frøken Duenie, og som blev ført ind i de to forreste Værelser i første Etage.

Rekonvalescenten sad, indhyllet i en Pløens Morgenkøle, i en Værelsesdel ved den klare Jule. Hun var bleg og indfalden, kun en Stige af, hvad hun for havde været. Uden at rejse sig, lod hun sin Gæst træde ind. Denne, Sara Wagg, hendes eneste Veninde, ilede hen til hende, kyssede hende og brød ud i en heftig Hulken.

Hvor gjerne end Madam Brown vilde have været nærværende ved denne Sammenkomst, saa sølte hun dog, at hun maatte trække sig tilbage. Denne prisværdige Finsølelse maatte dog alligevel vige for Nysgjerrigheden, saa snart hun kom uden for Døren; med tilbageholdt Andedragt lyttede hun nu ved Nøgleskillet.

"O, at jeg skulde gjenfinde Dem saaledes, Frøken Duenie! raabte Sara Wagg. Og der er ogsaa Barnet," tilføjede hun, i det hun saa hen til Sengen. "Stakkets lille Bæsen! Har Hr. Osvald virkelig forladt Dem?"

"Ja, vor Vælske var ikke retslyblig, Sara; jeg kjendte ikke engang min Egteskælles sande Navn. Han havde fra Begyndelsen af til Hensigt at bedrage mig."

"Og jeg bildte mig ind, Frøken Duenie, at have gjort noget rigtig godt for Dem, da jeg hjalp til med at faa dette Egteskab bragt i Stand. Hr. Osvald talte som en Engel og betalte mig saa rigelig for at bringe Deres og hans Breve frem og tilbage. Jeg alene er Skyld i Deres Nøgle, Frøken Duenie, jeg forjente Nøden derfor;" raabte Sara angersjuld. "De ser ud som et Gjenfødt. De maa have mig."

"Aa nej, Sara. Jeg var en egenraadig Pige og for tjener min Straf, erkjender jeg nu," sagde Duenie med Bitterhed. "Mit Liv er allerede ødelagt i dens Begyndelse. Sara, jeg er kun atten Aar gammel og har intet — intet Haab mere for Fremtiden. Sig mig — har min Moder været i Throckmore House?"

"Nej, Frøken Duenie, men jeg har ventet hende hver Dag, og saa snart jeg hører, det ringer, faar jeg Hjertesbanken. Der er kommet adskillige Breve til Dem, og jeg har straks hemmeligt taget dem ud af Postkassen. Da det første kom, allerede for mange Uger siden, vilde jeg som sædvanlig bringe det til "Guldregnskabet"; men i Villaaen var alt lukket, og en Seddel med Paakræften "Til Leje" var hængt ud. Saa vilde jeg da, at De ikke mere var der; men til i Gaar aendte jeg ikke, hvad der var blevet af Dem, kjære Frøken. Først af Deres Brev i Gaar erfarede jeg igjen noget om Dem."

I det hun fortalte dette, gav hun Duenie flere Breve, som denne hastig greb og puttede i sin Lomme.

"Jeg var bange for, at min Moder, urolig over min lange Tavshed, skulde komme for at besøge mig, Duenie. Gud være lovet, at hun endnu ikke har gjort det. Jeg vil skrive til hende i Morgen, som om jeg endnu var i Skolen, og haaber derved at kunne udfætte den skrænelige Dag, da alt maa opdaages, endnu en lille Tid. Men den sørgelige Sandhed vil dog alligevel til sidst komme for en Dag. Hvor længe kan jeg endnu forhale Opdagelsen."

Hun vred fortvivlet sine Hænder.

"Du stoleaaret vist er til Ende om to Maaneder, i Juni, saa kunde De jo, Frøken Duenie, sætte Barnet i Pleje, holde det Tilværelse hemmeligt og vende tilbage til Hjemmet, som om intet var sket," raabte Sara Wagg. "Deres Familie vil tro, at De endnu har tilbragt det forløbne Aar i Skolen, og jeg ved virkelig ikke, hvorfor og hvorledes den nogen Sinde skulde erfare Sandheden. Fru Delange, mit Hjerter, vil aldrig træffe sammen med Deres Moder og vil saaledes heller aldrig kunne røbe Dem. Forsøg dog paa, kjære Frøken Duenie, at følge mit Raad."

Det sørgmøbig, unge Ansigt oplæredes en Smule ved at høre disse Ord.

"Maaste," lod Svaret; "naar jeg kan, vil jeg gjøre det for min Moders Skyld. I Morgen vil jeg altsaa skrive hjem, og du, Sara, bringer mig Svaret, saa snart det kommer."

Madam Brown, hvem hun lidt af denne Samtale var undgaaet, stuttede heraf, at Duenie af sin Moder var bleven bragt til et fornemt Institut i London, men at hendes aldrig havde besøgt hende der og derfor troede, at hendes Datter endnu bestandig opholdt sig der som Elev. Det blev end videre den lyttende Klart, at Sara Wagg havde begunstiget Samtalen mellem Hr. Osvald og Frøken Duenie, og at hun efter den utroges Piges Flugt hemmeligt havde taget alle de Breve til sig, der kom fra hendes Moder, og senere bragt dem til Duenie. Denne havde da besvaret Moderens Breve, som om hun endnu var i Skolen.

"Det er i Sandhed en egenraadig Pige, tænkte Madam Brown. Saa stor Fortsættelse med et faadant barnligt Ansigt. Det er intet Under, at hun er bange for sin Moder. Vi vilde dog se, om denne nye Plan lyktes."

Da Kloffen var over nu gif Sara igjen bort, og nu læste Duenie sin Moders Breve under Taarer og Kys. Da hun havde læst dem alle, kastede hun dem i Ilden og saa til, hvorledes de brændte til Afse.

Først ved Midnat gif hun i Seng, tog sit Varn paa Armen og trykkede det smt ind til sig. Dette lille Bæsen

var en Del af hende selv. Hun hængte ved det, den lille Krøvel til hendes Skændsel, hendes Elenighed, med en vild, lidensabelig Kjærlighed. Med hele Taarer badede den unge, forladte Moder det nydelige, hvide Hoved og bad, at hendes forsølelse ikke maatte blive hjemføgt paa Barnet. Hendes Bøn var saa meget mere inderlig, som hun i sin Anger og Klæse vidste, at Følgerne af Forældrenes Synder ikke døde med dem.

Den næste Morgen saa Duenie saa angreben og mat ud, at den omhyggelige Husmoder raadede hende til, at trække lidt friskt Luft og benytte Omnibusen dertil, hvilket hun allerede havde gjort et Par Gange. Duenie lod sig overtale og begav sig paa Vej med en af Madam Browns yngre Døtre. Hun kjørte over London-Døren og steg ud i Regent-Street, med sin lille Vædsgereste, for at benytte en anden Omnibus til Hjemturen. Den vidunderlige, balsamiske Majslust virkede oplivende paa Duenies Nerver, og det var hende, som om ny Livskraft gjennemstrømmede hende. Det hun saaledes stod med Browns lille Pige paa Fortoet og ventede, nærmede sig pludselig en Række Vogne, som kjørte tæt forbi dem. I den første Vogn sad et Brudepar; Bruden var klædt i hvidt Atlas og havde et Knipplingsflor med Orangeblomster i Haaret. Hun var ung og havde et smukt, men blomst Ansigt. Duenie saa kun sigtig paa hende og reitede da sine Dine paa Brudgommen. Der, hjælp, o Himmel! Denne lyse, mere kvindelige Skønhed, denne slanke Stikkelse, — tilhørte de ikke den Mand, som hun havde ægtet hende, den Mand, som hun havde kjendt som Osvald Keith.

En let Forvirring blandt nogle Drofker, der kom fra den modsatte Side, foranledigede, at Brudevognen maatte holde et Øjeblik stille. Lord Osvald Lennox bojede sig ud af Binduet for at se efter Aarsagen til Øjebliket, da hans Blik traf den unge Kvindes, som han havde forægtet og som han troede død. Han gjenkjendte hende, amendskjont Glansen var væg fra hendes unge Ansigt, det klare Lys fra hendes smukke Dine, han gjenkjendte hende, ligesom hun havde gjenkjendt ham, og kastede sig forfærdet tilbage, som om han havde set et Medusahoved.

I næste Øjeblik kjørte Vognen videre, og Duenie, lovg og snappende efter Luft, klamrede sig til sin barnlige Vædsgereste som den druknende til et Halmstraa.

Han var altsaa giftig, hendes Osvald. Deres Egteskab maatte saaledes altsaa være ugyldigt, da han ikke var bange for at tage en anden Kvinde til Hætte, skjønt han intet vidste om hendes, Duenies Skæbne. Hun var altsaa Moder uden at være Husfru.

Nu først sølte det stakkels Væsen sin elendige Lods fulde, skrænelige Betydning. Kraften forlod hende, og hendes fortraktede Vædsgereste vinkede til en Drofke for hurtigere at kunne bringe den unge Kone, der var lige ved at falde i Afmagt, hjem. En hosstaaende hjalp Duenie ind i Vognen, den rullede bort, og den stakkels forfærdede skulde sit Ansigt dybt i Puderne.

IV.

Moder og Søn.

Rebburngaard i Kent havde i Aarhundreder været i en og samme Familjes Eje. Denne regnedes egentlig ikke med ti Adelsmændene, thi Rebburns dyrkede selv deres Jord, arbejdede med deres Tjenestefolk og repræsenterede deres den ægte Typus af gammelengelske frie Jordbrotter og Godejere. I hele Grevskabet havde ingen Familie, hvor høj og saa dens Kung, hvor stor deres Rigdom monne være, større Stoltz end Rebburns. Den var en stærk, kraftig Race, hvis Kvinder alle havde været dydige og gode Døtre, tro Egteskæller og Modre, hvis Mand alle havde været arekjære, ærlige og ligefremme, rejsfærdige Herrer og nyttige Medlemmer af Samsfundet.

Til Rebburngaard hørte flere Hundrede Tønder Land, Eng, Dørdrev og Skove. Kun Parken manglede paa denne rige Gjendom, fordi Familien ikke vilde ofre noget Land alene til Lufus og Fornøjelse. Midt i en gammelbuds anlagt have laa det maleriske Stuehus af røde Mursten med sine mange Gange, ejendommelige brede Vinduer, der aabnede sig som Døre, med sine dybe Nicher og med det lange, lave Modtagelsesværelse, alle Familien Rebburns kvindelige Vædellemers Stoltz. I Haven blomstrede Violer, Roser og Nelliker; flittige Bier, hvis Kuber stod tæt ved Dagligstuenes Vinduer, summede omkring og satte den af Bellugt opfyldte Luft i Bevægelse. Et tæt Gjerde af Pæle stilled Gaardspladsen fra styggefulde Landevej, og en Stemmur, ved hvilken der stod en Række store Blommetræer, bandede Grænsen mellem Gaarden og de bag ved liggende udfrakke Stads- og Ladebygninger. Paa den Tid, i hvilken vi skrive, tilhørte Gaarden Johan Rebburn. Det var en Mand paa tredive Aar, med sine Forsædres fulde Stoltz, rolig, afmaalt og tilbageholdende. Han havde været gift i flere Aar og var Fader til to Drengene, som var hans Hjertes Glæde. Hans Kone havde bragt ham en smuk Medgift.

Men den egentlige Herskerinde i Huset var ikke hans Husfru, mens hans Moder. Denne, som var en yngre Datter af Adelsmand, var ved sit Giftermaal med en Godejer paa en vis Maade stegen ned ad. Hun havde imidlertid elsket sin Egteskælle, havde optaget Familieoverleveringerne, og hendes Stoltz over Navnet "Rebburn" var endnu større end hendes Mands. Hun gif nu i sit halvtredstidstyvende Aar, havde graat Haar, som sad i Butler paa begge Sider af Hovedet, og var en statelig, imponerende Stikkelse med et skarpt, regelmæssigt Ansigt.

Regles Karakter svarede til hendes Dine; thi hun var fast, tydende, ja ved Lejlighed streng i sin Gjeren og Vaden. Hun havde aldrig opgivet sin Stilling som Herskerinde, og hendes lovg, eftergivende Svigerdatter havde aldrig gjort hende stridig. For Sønnen syntes det at følge af sig selv, at hans Moder skulde forblive Familjens Hoved, og hele Huset forenede sig med ham om at ære hende og at anerkjende hendes Overlegenhed.

Dette Knudrede Træ bar en vidunderlig smuk Bløms; Husets eneste Datter, Duenie Rebburn, var et Indbegreb

af Skønhed, Ynde og Elskværdighed. Hun var yderst talentfuld og blev tilbedt af den stolte, strænge Moder og af den tavse, indesluttede Broder. Fra sin tidligste Barndom af herskede denne Pige som Dronning over disse to Hæfter, der elskede hende kjærlig omhu, og intet var saa gødt til hende. Da hun voksede til og blev en sød, kjærlig, men egenraadig Pige, besluttede Fru Rebburn, at sende hende til et fint Institut, for at hendes Opdragelse kunde blive fuldendt. Rebburn samstemmede med sin Moder; thi Duenie var, trods sit borgerlige Blod, født og opdragen som en fin Dame, og Moder og Broder nærede glimrende Forventninger om hendes Fremtid. Duenie maatte ægte en fornem Mand, skulde leve i Ro, omgivet af Gians og Rigdom, selv om de to skulde kjøbe deres Yndlings Lykke ved egen Møje og Forsørgelse.

Duenie blev altsaa sendt i Skole, men hverken hendes Moder eller Broder besøgte hende, fordi de var bange for, at hendes højadelige Skolekammerater vilde ægte hende mindre for hendes Herkomst Skyld. I de første Sommerferier var Huset's Yndling kommen hjem; men i det forløbne Aar havde Duenie foretrukket, at forblive i Skolen, for at uddanne sig videre i Musik. En berømt italiensk Kunstner tilbød, at Duenie skulde nyde hans Undervisning i fuldeste Maal. Dette Onste blev oplydt; men allerede i længere Tid før Ferierens Begyndelse havde Lord Osvald Lennox gjort Kur til Figen under Navnet Osvald Keith og havde vundet hende, og Duenie havde tilbragt første Delen af Tiden sammen med sin Egteskælle. I de sidste Dage havde Fru Rebburn længtes udsigelig efter sit Yndlingsbarn. I tre Maaneder havde hun ikke mere hørt noget fra hende, og Moderhjerter var ulde af strækelig Angest og Pine. Syg kunde Duenie ikke være, thi dette havde Fru Delange sikret skrevet! Var maatte hendes Breve gaaet tabt? Sulde hun have glemt sin kjære, gamle Moder, sin Broder, sit Hjem.

Fru Rebburn gif op ad den snævre Trappe til det solbeskinnede Værelse, der laa lige over Modtagelsesværelset. Gennem de flere, vidtaabende Vinduer strømmede den milde Majslust ind, bevægede de klare hvide Gardiner og udbredte sød Bellugt. Her havde Tapetet en lys, mat Farve, smukke Billeder prydede Væggene, blaa Tapper laa paa Gulvet, de blaa Stole var overtrukne med blændende hvide Betræk, ligesom den lave Himmelfeng i Alkoven; overalt laa og stod paa passende Steder nydelige Nipsfager og Lufusgjensstande; paa Toiletbordet var kostbare Lugtstikker og yndige Ektrin. Et elegant Skrivebord med en beboem Damestol fuldbendte Indretningen af Duenies Værelse, der var blevet nyt udstyret til hendes Hjemkomst.

Her var det, hvor den alvorlige gamle Moder overlod sig til de lyse Drømme om sin Datters Lykke, og hvor hun ofte undredes over sig selv, at hun hengav sig til saadanne sømme Følelser. Med blid Haand ordnede hun Gardinerne, fløvede hun Toiletbordet af og strøede Rosenblade i Skrivebordets Skuffer; under denne Besjæftigelse viste hendes Træk, at hendes Tanker sysselsatte sig med en ny Beslutning. Sagte traadte Marie Rebburn, hendes Svigerdatter, ind og blev staaet af Udtrykket i Svigermoderens Ansigt. Den yngre Fru Rebburn var blond med talrige Fregner; hun var en huslig, lille Kone med mange gode Egenstaber, men hun var skinnig paa Duenie, der ejede hele sin Moders Hjerte og en stor Del af Broderens, hendes Egteskælle.

"Værelset er fuldkomment i alle Henseender," sagde den unge Kone, "det har kostet dig en Del, og Duenie maatte være meget utaknemlig, hvis hun ikke bliver henrykt over det."

"Det vil hun nok blive," sagde Fru Rebburn med et sjældent venligt Blik i sine kolde Dine. "Min Duenie er den kjærligste, elskværdigste Pige i Verden."

"Hvorfor har hun da ikke skrevet til dig i de tre sidste Maanedere?" spurgte Svigerdatteren. "Du har dog sendt flere Breve til hende, men hun finder det ikke lamgen værd, at svare paa dem."

"Jeg tror, at hun er syg," sagde Fru Rebburn, "og at hun ikke vil have, at Fru Delange skal underrette mig derom, fordi hun hører Fru haaber, at det skal blive bedre. Eller hun har skrevet, og Brevet er gaaet tabt. Naturligvis ved jeg ogsaa nok, at man havde meddelt mig det, hvis hun havde været alvorlig syg. Men denne lange Tavshed er befyndtlig, og just derfor vil jeg den Dag i Dag til Byen, Marie, for at se til mit Barn."

"Du Moder, som i flere Aar ikke har forladt Rebburngaard?" spurgte Svigerdatteren ganske forbauset. "Og saa kunde jo Duenies fornemme Veninder let faa dig og John at se. Fru Delange optager jo din Døtre af Adelen eller de højere Stander, og naar du ikke havde været abelig født, havde hun ikke optaget din Datter. Duenie er Skolens Lys, og jeg er af den Mening, at det ikke vil være hende behageligt, hendes simple Moder og simple Broder komme for at besøge hende."

Fru Rebburns strange Ansigt fik en forøjet Farve, i det hun raabte:

"Du kan være overbevist om, at min Datter aldrig vil skamme sig over sin gamle Moder! Dette Værelse staaer beledt, og allerede fra i Morgen af vil det blive beboet af Duenie. Jeg vil besøge hende og bringe hende med hjem paa nogle Dage. Naar de fire Uger, der ere tilbage af Skoleaaret, først ere forbi, vil Duenie for bestandig komme hjem. Hor! Er dette ikke Johans Skribt?"

Tunge Trin lod sig høre paa Trappen, og efter saa Svigermoderens forløb saa Johan Rebburn ind ad Døren og spurgte spøgende:

"Igen ved dit Afguder, Moder?"

"Hvad siger du dertil, Johan," spurgte hans Husfru, "Moder tager til London, for at besøge Duenie!"

"Det er det bedste, hun kan gjøre, og Johan Rebburns Svær. Ogsaa jeg er berykret for Duenie og har allerede tænkt paa, selv at tage der hen. Jeg vil derfor ledsage dig, Moder, og naar du vil til London i Dag, saa have vi endnu netop Tid nok, til at naa Toget, der gaar klokken tre. Jeg vil straks lade spænde for."

"Jeg vil tage afsted endnu i Dag," var hans Moders

bestemte Svar; "thi jeg kan ikke længere udholde denne Uvisshed."

Johan gif ned og lod en af sine Arbejdere spænde for, medens han stødte sig at tage sit Søndagsstøj paa. Døt hans Moder klædte sig hurtig om og saa i sin fulde Puds virkelig fornem ud; hendes imponerende Stikkelse lod hende overalt træde frem til sin Fordel. Hun havde en fort Skønhed kjøle paa, et fort Schawl og en fort Hat.

Da Vognen var kjørt frem, steg Moder og Søn op, kjørte i rask Trav til den nærmeste Station, efterladt hende for Jtogets Afgang. Kort efter klokken fem kom de til London og tog en Drofke, for at komme over Hinghgate til Throckmore House. Det var en storartet Bygning, givet af en Haue og indesluttede af en høj Stenmur. Døtten holdt i Gaarden; Fru Rebburn og hendes Søn steg ud ved Hoveddøren og blev modtaget af en smuk Stuepige, Sara Wagg.

"Vi ønske at tale med Fru Delange," sagde Fru Rebburn med Verebøilighed, i det hun gif hen imod Modtagelsesværelset, "og ogsaa med Frøken Rebburn, min Datter."

Sara blegnede og veg forskrækket tilbage; først i Gaaet havde hun, som vi have fortalt, besøgt Duenie og havde siden haaret, at det vilde være muligt for hende at vende tilbage til Hjemmet, uden at hendes Hemmelighed blev opdaget. Her saa hun nu dette sit Haab tilintetgjort.

Medens Sara endnu stod forvirret saaledes, traadte Fru og Hr. Rebburn ind i Værelset uden at lægge videre Mærke til hende.

Jeg vil sige til dem, at Fruen er gaaet ud, tænkte Sara raadvildt. Men saa vilde de komme igjen. Hvad skal jeg dog gjøre?

Hendes Raadvildhed fik en pludselig Ende, i det Fru Delange rigt klædt og med Verebøilighed kom ind fra Gaarden.

Ejeren af denne vidige Opdragelsesanstalt var en født Engländerinde, som havde ægtet en Franskmænd og snart var bleven Enke. Sit frønlige Navn forstod hun godt at udbytte ved Grundlæggelsen af denne Anstalt, og hun havde allerede erhvervet sig en smuk Formue. Da Sara saa, at der ingen Udflugt var mulig, stødte hun sig at melde sig get.

Fru Delange begav sig til Modtagelsesværelset, og da hun gjenkjendte Fru Rebburn, var det for tre Aar siden havde brugt sin Datter fra Skolen, saa modtog hun hende paa den venligste. Hun hilste ogsaa forekommende paa Johan Rebburn, og derpaa tog hun Blads hos sine Gæster.

"De maa undskyld, Fru Delange, naar jeg straks begynder at tale om Aarsagen til mit Besøg," begyndte Fru Rebburn. "I tre Maanedere har jeg intet hørt fra Duenie, og omendkjont jeg tror, at hendes Breve maa være gaaede tabt, saa er jeg dog til sidst bleven meget bekymret for hende. De vil vist nok være over med en Moders Angst. Jeg forunder mig i øvrigt over, at min Datter ikke allerede er her. Hun er dog rask?"

Det strange alvorlige Ansigt var fuldt af Spænding. Moderen og Sønnen ventede aandeløse paa Svaret.

Fru Delange gav det i en ganske forundret Tone:

"Her maa foreligge en besynderlig Fejltagelse. Jeg kan ikke forstaa Dem, Fru."

"Jeg spørger kun, om min Datter er rask," sagde Moderen skjælvende.

"Men, min kjære, hvorledes skulde jeg vide det?"

"Hvorledes De skulde vide det? Staar hun ikke under Deres Beskyttelse? Paaat De Dem ikke det Ansvar at vage over min Datters Sundhed og Velbefindende? Send hende et Brev, og vil selv overbesøge mig."

"Beroøge Dem, Fru; jeg forstaaer at ikke — det maa være en Misforstaaelse. Ventede De at finde Deres Datter her?"

"Ja, hvor skulde hun ellers være?" spurgte Fru Rebburn bestyrtet.

"Hun er ikke her," sagde Madam Delange. "Hun har allerede næsten et Aar ikke mere været her."

"Ikke her?" raabte Fru Rebburn.

"Ikke her?" gjentog hendes Søn.

"Hun forblev i Fjor i Sommerferien her og tog, efter Deres Onste, Musiktimer. Fruen Rebburn havde, da jeg var rejst til Svejts i Ferien, megen personlig Frøidhed, var i Virkeligheden sin egen Herre, kunde komme og gaa som hun selv vilde. Til sin Døparring havde hun er af Hjemkomst, tog Deres Datter, som jeg hidtil har troet, hjem til Dem. Jeg undrede mig over, at hun ikke kom igjen og saaledes hende meget. Hun var min Yndlingsdøtre; hendes Skønhed, hendes Ynde og hendes sjældne Talenter var Anstaltens Stoltz. Er det muligt, at hun slet ikke er kommen hjem?"

Fru Rebburn sad som bedøvet; hendes Ansigt var ganske udtryksløst, som forstenet, Johans Træk fortrak sig, og hans Dine saa vildt paa Fru Delange.

"Hvad er det for en Hemmelighed?" spurgte han med hul Stemme. "Hvor kan hun være, vor blomstrende, smukke Duenie? Hun maa være bleven myrdet."

Fru Rebburn udstødte et koalt Skrig.

"Døte i et helt Aar!" røbnede hun. "Men, Johan, Brevene. Hun gif dig i ethvert Tilfælde mine indtil for tre Maanedere siden, thi hun har indtalt den Tid regelmæssigt besøgt dem. Hun kan ikke være død, Fru; thi jeg har den sidste Tid ofte skrevet til mit Barn og altid adresseret disse Skrivelser til Deres Hus. Hvor ere mine Breve?"

"Jeg har ingen af dem set," svarede Fru Delange forlegen. "En eller to af mine paalidelige Tjenestepiger aabnede Postkassen og tage Brevene ud. Jeg vil spørge dem derom. Dog naar Frøken Rebburn modtager og besvarer Breve, saa ere adresserede her til, saa maa hun have en Veninde i Huset."

Maaste er det Sara Wagg, Stuepigen, der altid har vist stor Hengivenhed for hende. Jeg vil kalde paa Sara. Sara Wagg havde imidlertid sendt sin Broder, der var Løbedreng i Anstalten, med en kfriftlig Underretning om, at hun var død.

Da der blev kaldt paa Sara, ilede hun straks ind til Fruen, hvor hun blev udsørgt paa det nøjagtigste. Dog man kan meget lidt ud af hendes Svar. (Fortsættelse.)